

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 206/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a zo sudcu Ivana Fiačana a sudcu Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Majerník & Miháliková, s. r. o., IČO 47 232 200, Cukrová 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Andrej Majerník, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob 37/2016-164 zo 14. decembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 36/2018 z 25. októbra 2018 a takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED],
odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí, sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 12. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Majerník & Miháliková, s. r. o., IČO: 47 232 200, Cukrová 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Andrej Majerník, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 37/2016-164 zo 14. decembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 36/2018 z 25. októbra 2018.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 Cb 39/2013 voči sťažovateľovi ako žalovanému domáhala zaplatenia za neho náhrady škody v sume 3 291,10 € s príslušenstvom spoločnosti [REDACTED]. Žalobca tvrdil, že podľa § 420a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) zodpovedá za škodu, ktorá bola spoločnosti [REDACTED], spôsobená a je krytá poistením, ktoré má žalobca vykonávajúci strážnu službu uzatvorené so sťažovateľom.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 34 Cb 39/2013-126 z 19. februára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol. V odôvodnení okrem iného uviedol: *„V konaní nebolo sporné, že žalobca, (pod pôvodným obchodným menom [REDACTED]) ako poistník, uzatvoril so žalovaným ako poistiteľom, dňa 20. 12. 2000 poistnú zmluvu č. 500009689 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou a zodpovednosti za výrobok.*

V konaní nebolo sporné, že medzi spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] ako objednávateľom a žalobcom ako poskytovateľom, bola dňa 19.05.2004 uzatvorená zmluva č. 66 o poskytnutí strážnej služby v znení Dodatku č.33 zo dňa 30.08.2012, ktorej predmetom bolo poskytovanie strážnej služby poskytovateľom objednávateľovi, a to v rozsahu určenom touto zmluvou.

V konaní nebolo sporné, že žalobca dňa 31.10.2012 nahlásil žalovanému vznik škodovej udalosti (krádež) zo dňa 07.10.2012 v objekte, v ktorom vykonával strážnu službu na základe zmluvy č. 66 o poskytnutí strážnej služby v znení Dodatku č.33, uzatvorenej medzi spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED], ako objednávateľom a žalobcom ako poskytovateľom, a ktorý uvedení skutočnosť zároveň oznámil polícii.

V konaní nebolo sporné, že trestným vyšetrovaním sa nepodarilo zistiť osobu páchatela, ktorý skutok (krádež) vykonal a preto dňa 19.11.2012 bolo trestné stíhanie prerušené.

V konaní nebolo sporné, že žalobca, na základe Škodovej udalosti (krádeže) zo dňa 07.10.2012 v objekte, v ktorom vykonával strážnu službu na základe zmluvy č. 66 o poskytnutí strážnej služby v znení Dodatku Č.33, uzatvorenej medzi spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED], ako objednávateľom a žalobcom ako poskytovateľom, neuhradil poškodenému ním vyčíslenú škodu.

V konaní bolo sporné, či škoda spôsobená krádežou vecí patriacich poškodenému z objektu Reding Tower II je krytá poistením zodpovednosti za škodu, ktoré má žalobca uzatvorené so žalovaným.

Súd má za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky žalobcu v zmysle ustanovenia § 420a Občianskeho zákonníka, nakoľko škodová udalosť nebola spôsobená prevádzkovou činnosťou žalobcu.

Súd dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol záväzok zo zodpovednosti za spôsobenú škodu neznámym páchatateľom, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že škoda vznikla následkom činností, ktoré vykonával žalobca. “

4. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca.

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Cob 37/2016-164 zo 14. decembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovanému uložil

povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3 291,10 € s príslušenstvom. V odôvodnení okrem iného konštatoval: *«Pojem „prevádzková činnosť“ je cieľavedomá a organizovaná činnosť rozmanitého druhu, ktorá spravidla súvisí s výkonom podnikateľskej alebo obchodnej činnosti smerujúcej k dosiahnutiu určitého cieľa. Ide o činnosť súvisiacu s predmetom činnosti, ktorú fyzická alebo právnická osoba prevádzkovaním vyvíja. Predmet tejto činnosti je vymedzený v zakladateľskej listine, v oprávnení k podnikateľskej činnosti alebo v živnostenskom oprávnení. Prevádzková činnosť súvisí s predmetom činnosti osoby, ale nemusí byť vymedzená v predmete činnosti v obchodnom alebo inom registri a nemusí ísť ani o činnosť vyvíjanú podnikateľsky. Musí ísť o sústavne vykonávanú činnosť, ktorá je organizovaná právnickou, prípadne fyzickou osobou v určitej prevádzke.*

V danom prípade má žalobca v predmete činnosti podľa výpisu z OR okrem iného zapísaný výkon činnosti strážnej služby v rozsahu podľa § 3 písm. a), b), c), d), e), f), g) h) zák. č. 473/2005 Z. z.. V danom prípade škoda súvisela s prevádzkovou činnosťou žalobcu, nakoľko bola spôsobená na majetku neznámou osobou v objekte, ktorého stráženie a ochranu žalobca zabezpečoval. Stráženie objektu sa vykonáva ako súbor časové a personálne organizovaných činností a v prípade krádeže dochádza k vzniku škody v závislosti od organizácie jednotlivých činností (napr. pochôdzky, usmerňovanie pohybu osôb a pod.), ktoré majú zabrániť k nedovolenému vniknutiu nepovolených osôb do stráženého objektu. Prevádzkovú činnosť žalobcu tvorí vykonávanie ochrany majetku pred osobami, ktoré by sa ho chceli nedovolené zmocniť alebo inak ohroziť chránený záujem.

Keďže sa jedná o zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou nebolo možné skúmať porušenie nejakej povinnosti žalobcom ani skúmať, či spôsobenie Škody bolo zavinené alebo nie, nakoľko pre naplnenie podmienok pre vznik tejto zodpovednosti stačilo, že škoda bola spôsobená prevádzkovou činnosťou žalobcu, čo v konaní bolo preukázané. Ide o zodpovednosť objektívnu bez ohľadu na zavinenie kohokoľvek. Možnosť zbavenia sa zodpovednosti zákon obmedzuje na prípady, kedy škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného. Preukázanie týchto skutočností je na zodpovednom prevádzkovateľovi. Neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke, je treba rozumieť živelnú udalosť, ktorá nemohla byť odvrátená, a to ani pri vynaložení takého úsilia, ktoré by bolo potrebné vynaložiť.

Odvolaací súd má za to, že v danom prípade neprichádza do úvahy liberácia žalobcu, nakoľko tento v konaní ani nepreukazoval, že by škoda mala byť spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného, pričom je to práve prevádzkovateľ, ktorý má tieto skutočnosti preukazovať, aby sa zbavil zodpovednosti za škodu. Ako však už bolo vyššie spomenuté, krádež neznámym páchatelom, na ktorú poukazoval žalovaný, nemožno považovať za neodvratiteľnú udalosť, keďže nepozorované vniknutie páchatel'a do stráženého objektu je závislé od organizovania prevádzkovej činnosti žalobcu.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutia slovenských súdov v inej veci, odvolaací súd konštatuje, že právnym názorom vysloveným v týchto rozhodnutiach nie je viazaný. Navyše v uvedených prípadoch bola žalobcom poisťovňa (t.j. osoba, ktorá vystupuje v tomto konaní ako žalovaný), na ktorej spočívalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, a teda mala povinnosť uviesť relevantné skutočnosti zakladajúce opodstatnenosť žalobného nároku. V uvedených konaniach bola primárne riešená otázka porušenia povinnosti žalovaného pri výkone strážnej služby a žiadna zo strán nenamietala vyriešenie otázky, či v danom prípade ide o prevádzkovú činnosť prevádzkovateľa strážnej služby.»

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), pričom namietal, že v rozsudku chýba akékoľvek posúdenie príčinnej súvislosti medzi prevádzkovou činnosťou strážnej služby a vznikom škody ako predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu a chýba tiež vysvetlenie dôvodov, prečo krajský súd posúdil vec právne inak ako v skutkovo rovnakých prípadoch v iných konaniach.

7. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo 36/2018 z 25. októbra 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP pre jeho neprípustnosť, pretože „dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí“.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje:

«Právny záver, ku ktorému dospel Krajský súd v Bratislave, o tom, že škoda spoločnosti ■■■, bola spôsobená prevádzkovou činnosťou Žalobcu, je svojvoľný, pretože Krajský súd v Bratislave k nemu dospel bez toho, aby mal preukázané, že medzi prevádzkovou činnosťou Žalobcu a škodou, bol vzťah príčiny a následku. Ako sme uviedli vyššie, o zákonnú aplikáciu § 420a Občianskeho zákonníka, a teda pričítanie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou prevádzkovateľovi, ide vtedy a len vtedy, ak je bezpečne zistená príčinná súvislosť ako jeden z troch predpokladov existencie zodpovednosti za škodu podľa § 420a Občianskeho zákonníka.

Bolo potrebné v prvom kroku, použijúc test *conditio sine qua non*, skúmať, či medzi prevádzkovaním strážnej služby tak, ako ju v danom čase a na danom mieste vykonával Žalobca, a odcudzením veci zo stráženého objektu existoval vzťah príčiny a dôsledku. Ak by k tomu súd pristúpil, musel by dôjsť k záveru, že tu príčinná súvislosť neexistuje, pretože škodlivý následok, teda odcudzenie vecí neznámym páchatelom z objektu REDING TOWER II, by nastal aj vtedy, ak by Žalobca strážnu službu vôbec neprevádzkoval (*test csqn*).

Rozsudok krajského súdu obsahuje len všeobecné konštatovania...

... Citované pasáže odôvodnenia však naznačujú, že zodpovednosť má Žalobca znášať preto, že mohol existovať taký spôsob organizovania strážnej služby, pri ktorom sa vlámaniu dalo zabrániť. Takýto smer úvah je však chybný, pretože neberie do úvahy to, akú strážnu službu Žalobca poskytoval a bol povinný poskytovať. Posudzovaná nemala byť súvislosť medzi škodou a nejakou strážnou službou, ktorá je povahou prevádzkovou činnosťou *in abstracto*, ale škodou a prevádzkovou činnosťou Žalobcu v konkrétnom prípade. Žalobca vykonával strážnu službu presne dohodnutým spôsobom, teda v presne určenom čase, len jednou osobou a v súlade so Smernicou pre výkon strážnej služby v objekte REDING TOWER II. Žalobca na seba neprevzal záväzok, že k narušeniu stráženého objektu nikdy nedôjde (to zmluvné strany ani nemohli mať na mysli pri jednej osobe vykonávajúcej stráženie). Táto skutočnosť predsa nebola a ani nie je sporná. Nakoniec aj súd prvej inštancie zdôraznil, že Žalobca neporušil žiadnu povinnosť, a že vzhľadom na rozsiahlosť stráženého objektu nebolo možné zabrániť páchatelovi vniknutiu do stráženého objektu (pozri bod 11. vyššie). Žalobca vykonával teda strážnu

službu spôsobom presne dohodnutým (a napriek tomu škoda nastala) a ani nemal povinnosť organizovať strážnu službu iným spôsobom. Pre kontrafaktuálne úvahy - zvažovanie, či by ku škode došlo, ak by Žalobca organizoval strážnu službu inak - teda pre skúmanie príčinnej súvislosti cez modifikovaný test csqn pri omisívnom konaní tu nie je žiadne miesto.

Nakoniec, ak aj odhliadneme od toho, ako Krajský súd v Bratislave dospel k záveru ohľadom zodpovednosti Žalobcu, a hodnotíme len tento jeho záver, a síce, že za škodu spôsobenú poškodenému odcudzením vecí z objektu neznámym páchatelom, stráženie ktorého objektu vykonával prevádzkovateľ strážnej služby na základe zmluvného vzťahu s poškodeným, zodpovedá tento prevádzkovateľ strážnej služby aj vtedy, ak postupoval v súlade so zmluvou a ani neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, pretože krádež neznámym páchatelom nemožno považovať za neodvratiteľnú udalosť, ide podľa Sťažovateľky o takú aplikáciu § 420a Občianskeho zákonníka, ktorá popiera účel tohto ustanovenia. Účelom tohto ustanovenia bolo pričítať zodpovednosť prevádzkovateľovi za škodlivé následky spôsobené povahou prevádzkovej činnosti, teda jej typickými či charakteristickými vlastnosťami, ktorými sa prejavuje navonok, nie rozširovať zodpovednosť zo záväzkov vznikajúcich zo zmlúv v prípadoch, kedy plnenie záväzku má povahu prevádzkovej činnosti, čo je v obchodnoprávných vzťahoch skoro pravidlo.

... bolo potrebné, aby Krajský súd v Bratislave v odôvodnení jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, v čom existuje príčinná súvislosť medzi prevádzkovou činnosťou Žalobcu a spôsobenou škodou. To sa nestalo. Rozsudok krajského súdu v podstate neobsahuje žiadne odôvodnenie príčinnej súvislosti...

... pojem „príčinná súvislosť“ alebo „kauzálny nexus“ sa v tej časti odôvodnenia, v ktorom má súd uviesť zistený skutkový stav a právne posúdenie veci (§ 393 ods. 2 CSP), ani len nenachádza. Zostáva tak len v rovine dohadov, či pod súvislosťou a závislosťou mal na mysli Krajský súd v Bratislave príčinnú súvislosť. Takýto spôsob odôvodnenia však nie je zlučiteľný s čl. 46 Ústavy.

Svoju argumentáciu Sťažovateľka podporila aj poukazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/653/2014-383 zo dňa 21.4.2015 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/112/2010-221 zo dňa 8.12.2010...

... Pri absencii akéhokoľvek rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktoré by sa venovalo otázke, či subjekt vykonávajúci strážnu službu v zmluvnom vzťahu so svojím zákazníkom

zodpovedá tomuto zákazníkovi za škodu vzniknutú odcudzením vecí zo stráženého objektu podľa § 420a Občianskeho zákonníka, tak tieto rozhodnutia vytvorili legitímne očakávanie, že v skutkovo podobnom prípade budú sudy postupovať rovnako. Ak potom v konaní Sťažovateľka poukázala na tieto rozhodnutia, bolo povinnosťou Krajského súd v Bratislave vysvetliť, prečo na daný prípad nedopadá len ustanovenie § 373 Obchodného zákonníka, ale je potrebné posudzovať zodpovednosť podľa § 420a Občianskeho zákonníka.

... Rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, jeho odôvodnenie neobsahovalo zásadné vysvetlenie existencie príčinnej súvislosti a nevyporiadalo sa s argumentáciou Sťažovateľky. Z toho dôvodu bol tento rozsudok zaťažený vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, na nápravu ktorej bol povolaný práve Najvyšší súd ako dovolací súd. Keďže Najvyšší súd voči nemu dovolanie ako neprípustné podľa § 447 ods. 1 písm. c) CSP odmietol, nepostupoval tým v súlade s ustanoveniami CSP a porušil Sťažovateľkine základné právo na súdnu ochranu (m. m. I. ÚS 464/2010).

Porušenie základného práva Sťažovateľky na súdnu ochranu Uznesením najvyššieho súdu potom spočíva aj v tom, že sám tento súd v odôvodnení nijako nereagoval na Sťažovateľkou špecifické námietky a argumenty uvedené v dovolaní, ktoré boli pre posúdenie zmätočnosti a teda prípustnosti dovolania podstatné.»

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález v znení:

„1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Cob/37/2016-164 zo dňa 14.12.2017 a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Obdo/36/2018 zo dňa 25.10.2018 porušili základné právo Sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok č. k. 4Cob/37/2016-164 zo dňa 14.12.2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/36/2018 zo dňa 25.10.2018 sa zrušujú a vec sa v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania, ktoré sú Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinné spoločne a solidárne zaplatiť právnomu zástupcovi Sťažovateľky, advokátskej kancelárii Majernik & Miháliková, s.r.o.“

10. Vec napadla ústavnému súdu 12. februára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. Podľa čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 je na konanie vo veci príslušný senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský (predseda senátu) a sudcovia Ivan Fiačan a Peter Straka.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a to v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. Podľa § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Podľa § 420a ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou.

20. Podľa § 420a ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená

- a) činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri činnosti,
- b) fyzikálnymi, chemickými, prípadne biologickými vplyvmi prevádzky na okolie,
- c) oprávneným vykonávaním alebo zabezpečením prác, ktorými sa spôsobí inému škoda na nehnuteľnosti alebo sa mu podstatne sťaží alebo znemožní užívanie nehnuteľnosti.

21. Podľa § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti za škodu sa ten, kto ju spôsobil, zbaví, len ak preukáže, že škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného.

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

22. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

23. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne podľa čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (III. ÚS 298/2018).

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uzneseniu najvyššieho súdu vytýka jeho nedostatočné odôvodnenie, tvrdí, že uznesenie najvyššieho súdu nereaguje na jeho námietky a argumenty uvedené v dovolaní.

25. Ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

26. Sťažovateľ v dovolaní proti rozsudku krajského súdu uviedol dva okruhy dovolacích námietok, a to: 1) absenciu posúdenia príčinnej súvislosti medzi prevádzkovou činnosťou žalobcu a vznikom škody ako jedného z troch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420a Občianskeho zákonníka a 2) absenciu vysvetlenia dôvodov, prečo krajský súd posúdil vec právne inak, ako v skutkovo rovnakých prípadoch súdy v iných konaniach.

27. Ústavný súd vo vzťahu k odôvodneniu uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol teoretické východiská, ktorými sa riadi pri posudzovaní kvality odôvodnenia dovolaním napadnutých rozhodnutí (v tomto smere odkázal aj na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, Stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016).

28. V uznesení okrem iného uviedol:

„Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil a nevybočil nimi z rámca relevantnej právnej úpravy a jej ústavno-konformnej interpretácie.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na obsah spisu zdôraznil, že žalobca so žalovaným ako poisťovateľom uzavreli poisťnú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou a zodpovednosti za výrobok, kde vymedzili druh prevádzkovej činnosti ako prevádzkovanie strážnej služby. Spoluúčasť žalobcu podľa zmluvy bola dohodnutá na 331,94 eur (10.000,- Sk). Podľa Osobitných zmluvných dojednaní pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou súkromných bezpečnostných služieb časť Úvodné ustanovenia ods. 2: Poistnou udalosťou je vznik povinnosti poisteného nahradiť škodu, za ktorú zodpovedá na základe občianskoprávných alebo obchodnom právnych predpisov, a ktorá bola spôsobená náhodou udalosťou. Odvolací súd uviedol, že medzi žalobcom a poškodeným (spoločnosť [REDAKOVANÉ]), bol zmluvou č. 66 o poskytnutí strážnej služby spolu s dodatkom č. 33, založený obchodnoprávny vzťah, predmetom ktorého bolo poskytnutie strážnej služby v prospech objednávateľa (poškodeného). V zmysle dodatku č. 33 objektom stráženia bola stavba REDING TOWER 11. Odvolací súd zrozumiteľne a logicky vysvetlil, čo považuje za prevádzkovú činnosť, a tiež, že v danom prípade škoda súvisela s prevádzkovou činnosťou žalobcu, nakoľko bola spôsobená na majetku neznámou osobou v objekte, ktorého stráženie a ochranu žalobca zabezpečoval. Odvolací súd konštatoval, že nakoľko ide o zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, nebolo možné skúmať porušenie nejakej povinnosti žalobcom ani skúmať, či spôsobenie škody bolo zavinené alebo nie, nakoľko pre naplnenie podmienok pre vznik tejto zodpovednosti stačilo, že škoda bola spôsobená prevádzkovou činnosťou žalobcu, čo bolo v konaní preukázané. Uzavrel, že krádež neznámym páchatelom, na ktorú poukazoval žalovaný, nemožno považovať

za neodvratiteľnú udalosť, keďže nepozorované vniknutie páchatel'a do stráženého objektu je závislé od organizovania prevádzkovej činnosti žalobcu. Jeho závery sú preskúmateľné a odvodnenie sa nevymyká rámcu ústavne konformného spôsobu odôvodnenia právnych záverov s oporou v zistenom skutkovom stave.

Dovolací súd má za to, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahovalo dôkladné zdôvodnenie, prečo činnosť žalobcu možno považovať za prevádzkovú činnosť ako aj to, že škoda v danom prípade súvisela s prevádzkovou činnosťou žalobcu. Nemožno preto konštatovať, že by rozsudok odvolacieho súdu neobsahoval zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov pre jeho rozhodnutie, a že by tak bol naplnený výnimočný predpoklad pre prípustnosť dovolania z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.“

29. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu je teda zrejmé, že najvyšší súd poukázal na pasáže odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktoré považoval za kľúčové vo vzťahu k posúdeniu príčinnej súvislosti. Nemožno dospieť k záveru, že by sa najvyšší súd nezaoberal posúdením odôvodnenia rozsudku krajského súdu s akcentom na väzbu medzi prevádzkovou činnosťou strážnej služby a škodou, pričom dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu netrpí nedostatkom vytýkaným sťažovateľom. Ústavný súd tak po preskúmaní odôvodnenia napadnutého dovolacieho uznesenia konštatuje, že záver najvyššieho súdu o dostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevykazuje signály, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie mohli v rámci meritórneho rozhodovania viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľ'a.

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež namieta, že všeobecné sudy nereagovali na jeho argument poukazujúci na iné rozhodnutia súdov v obdobnej právnej veci. V konaní pred všeobecnými súdmi sťažovateľ na podporu svojej argumentácie dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 653/2014-383 z 21. apríla 2015 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 112/2010-221 z 8. decembra 2010. K uvedenému ústavný súd konštatuje, že dve rozhodnutia krajských súdov zjavne nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Z uvedeného dôvodu, pokiaľ sa najvyšší súd osobitne

nevyjadril k poukazu sťažovateľa na predmetné rozsudky krajských súdov, vychádzajúc z právnej úpravy Civilného sporového poriadku, ktorá vyžaduje náležité zdôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe (čl. 2 ods. 2, § 220 ods. 3, § 393 ods. 3 CSP), táto okolnosť nepredstavuje také porušenie sťažovateľových práv, ktoré by dosahovalo ústavno-právnu intenzitu.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje také závažné nedostatky odôvodnenia, ktoré by predstavovali porušenie sťažovateľom označených práv, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

32. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

33. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozsudku krajského súdu namieta jeho nedostatočné odôvodnenie, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

34. Vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ vytýka nedostatky odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ústavný súd uvádza, že posúdenie kvality odôvodnenia rozsudku krajského súdu prináležalo na základe dovolania podaného sťažovateľom najvyššiemu súdu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý o ňom rozhodol tak, že dovolanie odmietol, keď dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu

nevykazuje také nedostatky zakladajúce porušenie práva na spravodlivý proces. Keďže posúdenie kvality odôvodnenia rozsudku krajského súdu bolo v kompetencii najvyššieho súdu, ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti konštatuje, že nie je daná jeho právomoc na jej meritórne posúdenie. Preto ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia, odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

35. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, konkrétne aplikácie § 420a Občianskeho zákonníka, popierajúcej účel tohto ustanovenia, ústavný súd uvádza, že podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

36. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

37. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018).

38. Predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 34 Cb 93/2013 bolo posúdenie otázky, či žalobca vykonávajúci strážnu službu zodpovedá za škodu, ku ktorej došlo tým, že neznámy páchatel' odcudzil hnutel'né veci z objektu, v ktorom žalobca prevádzkoval strážnu službu. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z § 420a Občianskeho zákonníka, z ktorého žalobca v konaní vyvodzoval existenciu svojej zodpovednosti za škodu. Krajský súd interpretoval pojem „prevádzková činnosť“, uviedol, že predmetom činnosti žalobcu je výkon činnosti strážnej služby, uviedol, v čom spočíva výkon strážnej služby, dospel k záveru o prepojení škody s prevádzkovou

činnosťou žalobcu s poukazom na to, že škoda bola spôsobená na majetku neznámou osobou v objekte, ktorého stráženie zabezpečoval žalobca. Podľa krajského súdu stráženie objektu pozostáva z činností, ktoré majú zabrániť nedovolenému vniknutiu nepovolených osôb do stráženého objektu, prevádzkovú činnosť strážnej služby tvorí vykonávanie ochrany majetku pred osobami, ktoré by sa ho chceli nedovolené zmocniť alebo inak ohroziť chránený záujem. Nepozorované vniknutie páchatel'a do stráženého objektu je závislé od organizovania prevádzkovej činnosti žalobcu. V dôsledku uvedeného krajský súd dospel k záveru o zodpovednosti žalobcu za škodu v zmysle § 420a Občianskeho zákonníka.

39. Z rozhodnutí, na ktoré poukázal aj sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 1/2010, sp. zn. Obdo V 15/2003, uznesenie ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 443/2010) vyplýva, že všeobecné súdy pristupujú k uplatňovaniu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou extenzívne. Zodpovednosť podľa § 420a Občianskeho zákonníka konštatujú aj za stavu, keď ku škode na prevádzkovanom majetku dôjde v dôsledku konania tretej osoby, ktorá so subjektom vykonávajúcim prevádzkovú činnosť nemá žiaden právny vzťah. Aj posudzovaná vec sa vyznačuje vznikom škody v dôsledku konania tretej osoby – neznámy páchatel' odcudzil veci z objektu, v ktorom vykonával strážnu službu ako prevádzkovú činnosť subjekt, ktorý sa od sťažovateľa v dôsledku vzniku tejto škody domáha poistného plnenia. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na test *conditio sine qua non* ako štandardný nástroj pre posúdenie existencie tzv. kauzálneho nexu, táto argumentácia opomína špecifikum predmetnej veci, keď povaha prevádzkovej činnosti (strážna služba) je účelovo zameraná na prevenciu vzniku práve takej škody, ku akej napokon napriek danej prevádzkovej činnosti došlo. Prípád občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420a Občianskeho zákonníka sa vyznačuje jedinečnou črtou, a to absenciou protiprávneho konania. Prevádzková činnosť je totiž v rovine jej právneho posúdenia aktivitou dovolenou, hoci jej povaha determinuje vznik negatívnych (škodlivých) následkov. Preto v prípade posudzovania príčinnej súvislosti pri uplatňovaní tohto typu zodpovednosti za škodu nemusí byť vždy rozhodujúcou kladná odpoveď na otázku, či by škoda vznikla aj bez vykonávania prevádzkovej činnosti. V špecifických prípadoch prevádzkovej činnosti zameranej svojou povahou práve

na odvrátenie vzniku škody to môže byť aj kladná odpoveď na otázku, či škoda vznikla napriek vykonávaniu takejto prevádzkovej činnosti.

40. Záver krajského súdu o zodpovednosti žalobcu, prevádzkovateľa strážnej služby, za škodu spočívajúcu v odcudzení veci neznámym páchatelom zo stráženého objektu nemožno považovať za arbitrárny, zjavne popierajúci zmysel § 420a Občianskeho zákonníka. V rozsudku krajský súd uviedol zrozumiteľné, logické argumenty, prečo pričítal vznik škody na ťarchu strážnej služby.

41. Krajský súd skúmal existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu ustanovených v § 420a Občianskeho zákonníka a vysvetlil, prečo ich považuje za splnené. Nemožno konštatovať, že s ohľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušnej právnej normy, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právnu normu, prijaté právne závery by rozhodnutie krajského súdu vykazovalo znaky zjavnej svojvôle a že súd nerešpektoval požiadavky vyplývajúce z obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za tohto stavu, ako už ústavný súd uviedol (bod 35), neprináleží mu skúmať a hodnotiť, či právne závery prijaté krajským súdom v predmetnej veci možno v konečnom dôsledku označiť za správne. Skutočnosť, že sťažovateľ s právnym záverom krajského súdu nesúhlasí, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia sťažovateľových práv.

42. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom krajského súdu v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie rozhodnutí, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu